

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἡ χειμερινὴ Σύνοδος τῆς Βουλῆς θ' ἀπαθανатиσθῇ ὑπὸ δύο λόγων τοῦ Βουλευτοῦ Κότταρη, βαθέων ὡς κόλπων παχείας Θεοδώρας, ἐκφραστικῶν ὡς πρόσωπον τύπου μι-
gnon.

Εἰς τὸ πρῶτον τμήμα τῆς Συνόδου ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Βουλευτοῦ κ. Κρεσενίτου ὡς ποῦ ἔμαθε τὴν Γραμματικὴν ἐξεσφενδόνισε κατὰ τῆς Βουλῆς τὸ πολυκροτεν ἐκεῖνο :

— Ὡς τοῦ κλιέφτω κλιέφτεις.

Προχθὲς πάλιν ἐπρωτεῖνετο ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ἡ αὐ-
ξησις τοῦ μισθοῦ τῶν προξένων Λαρίσσης καὶ Ἰωαννίνων.

Ὁ Κότταρης λίαν δικαίως ζητεῖ νὰ καταψηφισθῇ ἡ γε-
λοία αὐτὴ αὐξησις, ἀφοῦ μετ' ὀλίγον εἰσέρχόμεθα εἰς Λά-
ρισσαν καὶ Ἰωάννινα.

Τὸν Κότταρη δὲν τὸν ἀκούουν.

Ἡ λύσις τοῦ προχθεσινοῦ μας αἰνίγματος ἐστάλη ὑπὸ
τῆς **Σφιγγός**, ἥτις καὶ προτείνει καὶ λύει αἰνίγματα :

Ἐάν ποτε ἡ Ἑλλάς παραφρονήσῃ, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ λέ-
γῃ μὲ ῥυθμὸν ἐκκρεμοῦς ὥρολογίου : Ἐν δύω, ἐν δύω.

Ἐγράφη ὅτι ὁ ὑπάλληλος τοῦ ἀνακτορικοῦ γραφείου κ.
Δέλης μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν κομίζων τὸ παράσημον πρὸς
τὸν Κεδίβην, ἀλλὰ τέτοια ἀστεία μπορεῖ νὰ γράφονται
καὶ νὰ εἶναι συγχρόνως ἀνυπόστατα. Διότι τὰ παράσημα
κομίζονται ὑπὸ ὑπαλλήλων τῆς κυβερνήσεως, καὶ ὅχι ὑπὸ
θεραπεόντων τοῦ Βασιλέως.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ.

I

Ἰδανικὸν μετέβαλα καὶ μασκαρᾶς θὰ γείνω
Μορφὴν τινα ἐπόθησα ζώου, ἀγγέλου, Βλάχου·
Ἐλπίζω οὕτω καὶ ἐγὼ ἑστὸν κόσμον νὰ βαρύνω.
Δότε μοι, φίλοι, πρόσωπον καὶ ἐνδυμῖα Φελλάχου.

Χαῖρε, ὦ νέα μου μορφή! ὅσω γελοία εἶσαι,
Πλὴν τοῦ Ἀδάμ ἀντίγραφον εἶσαι καὶ σὺ βεβαίως·
Ἰδέ με τῶρ ἄγαπῃ μου, ἰδέ· δὲν συγκινεῖσαι ;
Θά ᾔν', ἂν ὅχι ὁ ποιητής, ὁ μασκαρᾶς ὥραιος !

Σεῖς δὲν ταραττέσθε στιγμὴν, ὄφρ' ἔμω γιγαντώδεις,
Ἄν τὴν καρδίαν μου πικραὶ μαραίνουσιν ὀδύναι·
Ὡ ρίς μου ἐτοιμόρροπος καὶ ὡς βουνὸν ὀγκώδης,
Ἀχ ! ἡ μεγαλειότης σου ἀθάνατόν τι εἶναι.

ΤΑ ΑΓΓΟΥΡΙΑ !

Τ' ἄνθη, τὰ δένδρα, τὰ πουλιὰ, τὸν οὐρανὸν, τὴν αὖρα
Καὶ ὅσα ἄλλα βρίσκονται στὴ φύσι κελεπούρια
Οἱ ποιηταὶ μας ἔφαλαν μὲ δύναμι, μὲ λαύρα,
Ὅμως κανεὶς δὲν ἔγραψε μὴ λέξι γιὰ τ' ἀγγούρια,
Σὰν νὰ καταραστήκανε τὰ μαῦρ' ἀπὸ τὴ μοῖρα
Καὶ τῆς ποιήσεως γιὰ αὐτὰ νὰ κλείστηκε ἡ θύρα.

Αἶ, εἶναι τῶρα ποῖα καιρὸς μ' ὀλόρθο τὸ κεφάλι
Καὶ μὲ ἐπαναστατικὴ ἀρειμανία φούρια
Νὰ ποῦνε:—Εἴμαστ' ὅμοιοι ὅλοι, μικροὶ μεγάλοι
Κι' ἂν εἴστε σεῖς τριαντάφυλλα, εἴμαστ' ἐμεῖς ἀγγούρια!
Αἶ ! κάτω τὰ προνόμια καὶ ζήτω ἡ ἰσότης
Γυναῖκες, ἄστρα, λούλουδα κι' ἀγγούρια ἀδελφότης!...

Ἐχουνε δίκην... μάλιστα εἶναι πικρὰ ἀλήθεια
Ὅτι πολλὰ στὴ φύσι μας παιδιὰ παραγκωνίζου,
Ἄς ποῦμε τὰ λουκάνικα, ταῖς μπάμιες, τὰ ρεβίθια
Καὶ τόσα ἄλλα ποῦ τῆς γῆς τὸ πρόσωπο στολίζουν,
Ὅμως αὐτὰ γιὰ μὴ στιγμὴ ἐγὼ θὰ παρλιτήσω
Ἀφοῦ τ' ἀγγούρια μοναχὰ σκοπεύω νὰ ὑμνήσω.

Ὡ προσωπεῖον ! δεῦτερον δημιουργίας χάος,
Καθ' ὃ δὲν διακρίνονται τὰ λογικὰ τῶν ὄντων·
Σὲ ἐπλασαν οἱ ἄνθρωποι ποθοῦντες ἀενάως
Πιθήκους τοὺς προγόνους των—τιμὴ τῶν ἀπογόνων!

Ναί ! οἱ ἄνθρωποι ἐπλασαν τὸ προσωπεῖον εἰς μνημόσυ-
νον τῆς ἐαυτῶν καταγωγῆς· πίθηκοι, κύνες, βόες, ἐλέφαν-
τες καὶ πάντα τὰ τετράποδα δανερίζουσι κατὰ τὰς ἡμέρας
τῶν ἀπόκρεω τὴν ἐαυτῶν μορφήν εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυ-
γατέρας τῶν πρωτοπλάστων, ὅπως οὗτοι καὶ αὗται ἀνα-
μνησθῶσιν, ὅτι δὲν διαφέρουσι τοῦ κτήνους ἢ κατὰ τὴν μορ-
φήν καὶ ὅπως, ἀπαλλαγέντες καὶ ἀπαλλαγεῖσαι ἐπὶ τινὰς
ἐβδομάδας τοῦ ἀφορήτου βάρους τῆς λογικῆς, παραδοθῶ-
σιν ἄνευ τύψεως συνειδότος εἰς τὰς ὑψίστας ἀπολαύσεις τοῦ
κτήνους. Ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ βαρύνεται ἐαυτὴν καὶ παρέ-
χεται ὡς ἀντάλλαγμα εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ὄνου. Ὁ ἄνθρω-
πος δύναται εὐκόλως νὰ ᾔναι αἰωνίως ὄνος· ἀλλ' αἰωνίως
θεὸς δὲν δύναται· καὶ ὅταν οὕτω παρῶδῃ τὸν δημιουρ-
γὸν δι' ἐνὸς προσωπείου, παραδίδεται ἀκάθεκτος εἰς πάσας
τῆς ποταπῆς φύσεως αὐτοῦ τὰς ὁρμὰς. Διότι τί ἐστὶν ἄν-
θρωπος ; ὃν τὸ ὅποιον δύναται νὰ φέρῃ προσωπεῖον. Ποῖον
ἄλλο ζῶον κατορθώνει τοῦτο ; φέρουν προσωπεῖον ;
ὅχι· οἱ ὄνοι ; ὅχι· οἱ κύνες ; ὅχι· οἱ ὑπουργοὶ τῶν οἰκο-
νομικῶν ὅμως, μάλιστα· οἱ ἄνθρωποι εἰσὶν οἱ κείνοι ; ναί· καὶ οἱ

Θυμῶμαι ὅταν ἦμουν μικρὸ παιδί ἀκόμα
Ποῦ στὸ ποστάνι μ' ἔτρεχα, ὅλο ζωὴ γεμάτο,
Κι' ὅταν κανένα ἔβλεπα νὰ ἀκουμπᾷ στὸ χῶμα
Σὰν τὴν ἐλπίδα πράσινο, σὰν τὴν αὐγὴ δροσάτο
Ἀπὸ τὴ ρίζα τὸ 'κοφτα, καὶ μετὰ τὴ μυρουδιά του
Κατάπινα τοὺς σπόρους του, ταῖς φλούδαις, τὴ δροσιά του.

Κι' ὅταν καμμία ἔμπαινε περαστικὴ κυρία
Εἰς τὸ μποστάνι, ἔκοφτα μικρὰ πρασινισμένα
Καὶ ὕστερα—Κυρία μου, ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία
Τὰ τρυφερώτατα, τολμῶ νὰ σὰς προσφέρω ἓνα...
Κ' ἐκείνη μετὰ χαμόγελο εὐθὺς κρατοῦσε δύο
Λέγοντας—Σὰς εὐχαριστῶ!.. καὶ ἔπειτα... ἀντίο! !

Καὶ πάλι ὅταν ἔκοφτα κομμάτια τὴν ντομάτα
Καὶ μ' ἓνα ἀγγοῦρι ἔκανα κομμάτια ἄλλα τόσα,
Ψυχὴ μου! τ' ἦτανε αὐτὴ ἡ ἀγγοουροσαλάτα
Καὶ ποῖα ποῦ τὴν δοκίμασε θὰ τὴν ξεχάσῃ γλῶσσα;
Κόκκινη ἐκείνη, τρυφερὸ τ' ἀγγοῦρι σποριασμένο
Ἄ! τέτοιο γτοῦο πούθενά δὲν βρίσκεῖς ταιριασμένο!

Τόσο πολὺ ἀγάπησα στὴ ζῆσί μου τ' ἀγγοῦρια
Ποῦ 'θελα καὶ στὸν τάφο μου νὰ φύτρωνε ποστάνι,
Κι' ὅταν μετὰ βόδια, μετὰ ἀρνιά, μετὰ γίδια, μετὰ γαϊδούρια
Παίζοντας τὴ φλογέρα του ἀκούω τὸν τσοπάνη,
Θέλω ἀπὸ τὸ μνημῆμά μου κάποτε νὰ περνᾷ
Νὰ τρώῃ ἔν' ἀγγοῦρι μου καὶ νὰ μετὰ συχωρνᾷ!..

Ἄγγοῦρο.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ἄκρον ἄκρον συζυγικῆς μερίμνης:
Ἐρωτώμενη ἐν συνναστροφῇ νὰ λησμονῇς τὸ ὄνομα τοῦ
συζύγου σου.
Τοῦτο ὠνόμασεν ὁ κ. φίλος Μ.: σχῆμα κατὰ σύνεσιν.

Νάτος.

ΤΡΕΞΑΤΕ

εἰς τοῦ κ. ΧΟΡΤΟΠΟΛΟΥ ν' ἀγοράσητε τὰς
νεοελθούσας **μηχανὰς λεπτουργικῆς** (dérou-

καθηγῆται τῆς θεολογίας; αὐτοὶ εἶναι οἱ τελειότεροι ἄν-
θρωποι, διότι εἶναι καὶ οἱ τὸ εἰδεχθέστερον προσωπεῖον φέ-
ροντες. Καὶ οἱ κληρικοὶ; ὦ! οἱ κληρικοὶ εἶναι οἱ μασκα-
ράδες, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ὁ οὐρανὸς ἐχάρισεν εἰς πάντα τὰ
ἔθνη πρὸς ἀπομίμησιν καὶ παραδειγματισμόν. Παρ' ὀλίγον
νὰ σὰς λησμονήσω, ὦ θυγατέρες τῆς Εὐας ἐκείνης, ἥτις διὰ
νὰ προδώσῃ τὸν σύζυγόν της ἐπειδὴ δὲν εὗρισκεν ἄλλον
ἄνδρα ἡρέεσθαι εἰς αὐτὸν τὸν ὄφιν. Σεῖς, γυναῖκες, εἰσθε
τὰ ἐρασμιώτερά καὶ πολυχρωμότερα προσωπεῖα καὶ ὅταν τα
προσωπεῖα ἐλλείπωσιν ἀπὸ τῶν ὕλων τῶν ἐμπορικῶν κα-
ταστημάτων τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, σεῖς ἄριστα ἀναπληροῦτε μετὰ
τοὺς πολυσημάντους μορφασμούς σας, μετὰ τὰ ἀνεξερευνήτα
μειδιάματά σας, μετὰ τὰς ἀπαρερμηνεύτους ὑποκλίσεις σας,
μετὰ τὰ σεμνεπίσεμνα βήματά σας καὶ μετὰ τὸ μικρὸν ἔλ-
κυθρον τοῦ φορέματός σας, τὰ παντὸς γένους καὶ πάσης
σημασίας προσωπεῖα τῶν ἀπόκρεω.

II

Ἄς θέσω καὶ ἐγὼ ἐπὶ τῆς μορφῆς μου προσωπεῖον· οὐ-
τως ἀρχίζουσι συνήθως τὸ κοινωνικὸν στάδιον τῶν οἱ νέοι
καὶ πρέπει τέλος καὶ ἐγὼ νὰ ἀρχίσω τὸ ἰδικόν μου· χρειάζομαι
ἐν μειδιάματι συμπαθὲς πρὸς τὴν συκοφαντούμενην ἀ-
ρετὴν ἐνώπιον τοῦ κ. Κουμουνδούρου καὶ ὕψος βαθυτάτου
θαυμασμοῦ ἐνώπιον τοῦ κ. Τρικοῦπη· θὰ ὑπάγω καὶ εἰς

τὰ ἀνάκτορα, θὰ ἴδω τὰς Αὐτῶν Μεγαλειότητας· ἂς πα-
ρατηρήσω λοιπὸν τί προσωπεῖον φέρουσιν οἱ αὐλικοί. Ἀλλὰ
τοὺς 'πῆρεν ἡ ὀργή! οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἔχουσι μόνον ἐν
προσωπεῖον· καθὼς ἔχουσιν ἱματιοθήκην, οὕτως ἔχουσι κατ'
οἶκον καὶ προσωποθήκην καὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ στιγ-
μὴν ἀλλάζουσι εἰκόνα. Ποῦ νὰ εὕρω ἐγὼ τοσαύτην μορφῶν
περιουσίαν; Χρειάζομαι εὐλυγισίαν καὶ ταπεινότητα σκώ-
ληκος, χρειάζομαι καὶ ὕψος ταῶ βρενθυομένου. Πρέπει νὰ
τ' ἀποκτήσῃς, τέκνον τῆς Ἰμβρου ταλαίπωρε Χεσμέ, διότι
ἄλλως θὰ κλεισθῇ ἐνώπιόν σου ὁ παράδεισος τῆς γῆς καὶ
θὰ μείνῃ ἄδοξος καὶ ἀφανὴς ἡ Ἰμβρος. Ὁμολογουμένως
εἶναι δύσκολος ἡ ἀρχή· ἀλλ' ὅταν ἄπαξ ἀποφασίσῃς νὰ
στήσῃς εἰς τοὺς κροτάφους σου ἐν προσωπεῖον, θὰ μάθῃς
ὕστερον νὰ μεταβάλλῃς πολλὰ τοιαῦτα κατὰ τὰς ἀπαιτή-
σεις τῶν προσώπων καὶ τῶν καιρῶν.

Βλέπεις τὴν ὁμοούσιον τριάδα ἐξ Ἀμφίσσης;

Μετὰ τὸ προσωπεῖον θὰ γείνης τοῦλάχιστον τραπεζίτης, ἐν ᾧ
μετὰ τὴν μορφὴν τῆς μητρός σου, ἀγαπητὴ Χεσμέ,

Θὰ ἐπαιτῇς τὸν ἄρτον σου ἀπὸ τῶν προσωπείων.

Θὲς μάλιστα προσωπεῖον ἐπὶ τῆς καρδίας σου ἢ τοῦλάχι-
στον περιδεσμον χειρουργικόν, διότι εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦτο
στάδιον ἀνάγκη νὰ μὴ προδοθῇς μηδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν.